

*O zajetí hraběte
z Glencrae*

STEPHANIE
LAURENSOVÁ

V zajetí hraběte z Glencrae

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.harpercollins.cz
www.e-reading.cz
www.palmknihy.cz

Stephanie Laurensová

V zajetí hraběte z Glencrae – e-kniha
Copyright © HarperCollins Polska sp. z o.o., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

*O zajetí
hraběte z Glencrae*

STEPHANIE LAURENSOVÁ

*O zajetí
hraběte z Glencrae*

Český název: V zajetí hraběte z Glencreae
Název anglického originálu: The Capture of the Earl of Glencreae
Autorka: Stephanie Laurensová
Překlad: Dana Chodilová
První vydání: Avon, *An Imprint of HarperCollins Publishers*, 2012
Grafika obálky: Madgrafik
Odpovědný redaktor: Ivana Čejková
Jazyková korektura: Jiří Chodil

© 2012 by Savdek Management Proprietary Ltd.
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2016

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.
Tato kniha je vydána na základě licence HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

HarperCollins je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA. Název ani známku nelze použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S. A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

ISBN: 978-83-276-3306-4 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-3307-1 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-3308-8 (PDF)

1. KAPITOLA

1. června 1829

Sídlo Cavendishů, Londýn

„Bože můj.“ Angelica Rosalind Cynsterová stála v salonu lady Cavendishové stranou tlachajících hostů a upřeně hleděla do vysokých oken obrácených k neosvětlené terase a temným zahradám za ní. Sledovala odraz džentlmena, který ji pozoroval z protější strany místnosti.

Jeho znepokojující pohled na sobě poprvé ucítila před půlhodinkou. Doprovázel ji, když tančila, když se smála a bavila se s ostatními, ale přestože se po tom muži nenápadně ohlížela, zřejmě se nemínil ukázat. Popouzelo ji to, a sotva se muzika odmlčela, vydala se po salonu. Přesouvala se od jedné skupinky ke druhé, vyměňovala si pozdravy a poznámky se známými a hladce plula sálem, až ho konečně spatřila.

Strnula a nevěřícně zašeptala: „To je *on!*“

To chabě skrývané vzrušení neušlo sestřenci Henriettě, která právě stála vedle. Angelica ale nepatrně zavrtěla hlavou a její společnice se zas soustředila na někoho ze skupinky hostů.

Angelica ale dál upírala pohled na nejúchvatnějšího džentlmena, jakého kdy spatřila. V umění hodnotit muže se považovala za odbornici. Od svých raných let vnímala, že jsou „jiní“, a po letech pozorování už dobře rozuměla jejich vlastnostem a slabůstkám. A sama měla v této oblasti hodně vysoké nároky.

Muž na druhé straně sálu je splňoval všechny, do jednoho.

Stál tam se šesti dalšími džentlmeny, všechny znala jménem, jen jeho ne. Nikdy se s ním nesetkala, nikdy dřív ho nespatriila. O tom nepochybovala – byla by okamžitě věděla, že on je ten pravý, ten, na koho čeká.

Odjakživa byla neochvějně přesvědčená, že svého hrdinu, muže, jemuž je souzeno stát se jejím manželem, pozná na první pohled. Nečekala však, že k tomu dojde skrz odraz ve skle v sále plném lidí. Na věci to ale nic neměnilo – byla si *skálopevně* jistá, že je to on.

Musel se o to přičinit talisman, který dívkám z rodiny Cynsterů věnovala tajemná Paní, skotská bohyně, aby jim pomohl najít pravou lásku. Od Angeličiny nejstarší sestry Heather přešel do rukou prostřední Elizy a ta, čerstvě zasnoubená, předala při svém nedávném návratu do Londýna náhrdelník Angelice, další dívce v pořadí. Prastarý tajemný šperk jí nyní spočíval pod fižím, zlaté články řetízku a ametystové korálky laskaly kůži a růženínový přívěsek visel v dekoltu.

Před třemi dny Angelica usoudila, že nastal její čas, že přišla řada na ni. Vyzbrojena náhrdelníkem, spolehlivými instinkty a vrozeným odhodláním zahájila intenzivní tažení za nalezením svého hrdiny. Vyrasila na společenský večírek, dostaveníčko smetánky, odhodlaná prozkoumat džentlmeny, které sezvala lady Cavendishová, dáma s rozsáhlými známostmi.

U Heather, nyní zasnoubené s Breckenridgem, talisman zaúčinkoval, a dal dohromady i Elizu a Jeremyho Carlinga. Angelica doufala, že pomůže i jí, ale tak rychlý výsledek přece jen nečekala.

Každopádně, teď měla svého hrdinu na mušce a nemínila ztratit ani minutu.

Nevšiml si, že si ho prohlíží, ze svého místa na opačné straně sálu to ostatně ani vidět nemohl. Upírala oči na jeho odraz ve skle a hltala ho pohledem.

Připadal jí prostě úchvatný, o půl hlavy převyšoval muže kolem sebe, a ani to nebyli žádní zakrslíci. Dostavil se elegantně ustrojený v černém večerním kabátě, běloskvoucí košili s vázankou a černých kalhotách. Všechno na něm od šíře ramen až po délku nohou dokonale ladilo s jeho vzrostlou postavou.

Vlasy měl havraní, dost dlouhé, ale módně upravené a lehce zvlněné. Snažila se studovat jeho tvář, ale v okenní tabuli to pořádně nešlo, nerozeznala detaily, viděla jen ostře řezané strohé rysy obličeje. Široké čelo, výrazný nos a hranatá brada však svědčily o příslušnosti k aristokratickému rodu. Jen takoví lidé mívají tak tvrdé, chladně krásné tváře, jakoby vytesané ze žuly.

Srdce se jí rozbušilo o poznání rychleji. V očekávání.

Dobrá, objevila tedy svého hrdinu, a co dál?

Kdyby bylo po jejím, obrátila by se na patě, přešla sál a představila se mu, ale to by bylo příliš troufalé i na ni. Jenže pokud ji pozoroval celou půlhodinu, a přesto se nepokusil o seznámení, pak to nemá v úmyslu, aspoň ne tady a ne tento večer.

Což se jí ani trochu nehodilo.

Zalétla pohledem k mužům, s nimiž stál. Poslouchal hovor, ale moc se do něj nezapojoval, využíval ho jenom jako zástěrku k tomu, aby se na ni mohl dívat.

Jak je tak sledovala, jeden ze skupiny se rozloučil a vydal se pryč.

Angelica se usmála. Bez jediného slova opustila Henriettu a vplula do davu uprostřed sálu.

Chytila váženého Theodorea Curtise za rukáv těsně předtím, než se přidal k dalšímu shluku mladých dam

a džentlmenů. Ohlédl se a na rtech se mu objevil úsměv. „Angeliko! Kdepak jste se schovávala?“

Mávla k oknům. „Tamhle. Theo, kdo je ten džentlmen z těch, které jste právě opustil? Ten vysoký. Ještě jsem se s ním nesetkala.“

Theo, rodinný přítel, který ji znal až příliš dobře na to, aby si na ni myslel sám, se zasmál. „Já mu to říkal – ani se nenaděje a mladé dámy si ho všimnou a začnou ho uhánět.“

Angelica přijala jeho hru a našpulila rty. „Jen si mě nedobírejte. Kdo je to?“

Theo se pousmál. „Debenham. Je to vikomt.“

„Co je zač?“ Netrpělivě mávla rukou, že chce vědět víc.

„Úžasný chlapík. Znáám ho celé roky. Je to můj vrstevník, přišel do města ve stejnou dobu jako já, máme podobné zájmy, víte, jak to chodí. Má sídlo někde u Peterboroughu, mimo aristokratické kruhy žil asi tak... no, jistě nejmíň čtyři roky. Odešel z Londýna kvůli rodinným záležitostem a teprve nedávno se vrátil do salonů a plesových sálů.“

„Hmm. Takže není důvod, proč byste mi ho nemohl představit.“

Theo pořád s úsměvem pokrčil rameny. „Jak je libo.“

„Jistěže je libo.“ Angelica se do něj zavěsila a nasměrovala ho k místu, kde stál její hrdina Debenham. „Slibuji, že vám tu laskavost oplatím, až si vezmete na mušku nějakou novou mladou holubičku.“

Theo se zasmál. „Vezmu vás za slovo.“ Přidržel si její ruku na paži a vedl ji davem.

Procházeli kolem skupinek lidí, s úsměvem pokyvovali na pozdrav, zastavovali se, jenom když nebylo vyhnutí. Angelica přitom bleskurychle kontrolovala, jak

vypadá, má-li hedvábnou róbu v barvě mořské zeleni stále bez poskvrnky, jestli krajkové fiží, vyplňující hluboký výstřih, sedí dokonale a dostatečně halí náhrdelník. Na okamžik se zastavila a upravila si na loktech stříbřitě modrozelený hedvábný šál. Taštičku ani vějíř si dnes nevzala, s nimi se tedy obtěžovat nemusela.

Vlasů, těch se neodvažovala ani dotknout. Rudozlaté kadeře měla vyčesány do složitého uzlu na temeni, upevněného nesčítanými sponkami a perletovými hřebeny. Ze zkušenosti věděla, že stačí nepatrný zásah a celá ta masa vlasů se zhroutlí. Žádnému džentlmenovi by sice nevadilo, kdyby se proměnila v oděnou verzi Venuše vycházející z mořských vln, ale před svého hrdinu by poprvé ráda předstoupila upravená.

Poznal, že se blíží, zachytila v davu záblesk jeho tváře. Pořád na ni upíral pohled, ale ani teď z jeho výrazu pranic nevyčetla.

Theo se protlačil kolem posledního páru ramen, přitáhl ji ke skupince a s rozmáchlým gestem na ni ukázal. „Hola! Podívejte se, koho jsem objevil.“

„Slečna Cynsterová!“ ozvalo se s překvapením a potěšením z několika hrdel.

„Příjemné, elegantní dámy jsou všude vítané.“ Milingham jí vysekl poklonu a ostatní muži ho napodobili, až na jednoho.

Angelica opětovala uvítání a obrátila se k Debenhamovi, vedle nějž ji Theo vpašoval do skupinky. Zvedla pohled k jeho tváři, dychtivá vidět, studovat, poznat...

Z druhé strany se ozval Theo: „Debenhame, kamaráde, dovol, abych ti představil váženou slečnu Angeliku Cynsterovou. Slečno Cynsterová – vikomt z Debenhamu.“

Angelica ho skoro nevnímala, natolik ji uchvátil pár velkých očí barvy bouře, s těžkými víčky. Zaujal ji výraz v jejich hloubkách, prozrazující bystrost, uvážlivost a chladný, inteligentní cynismus.

Její hrdina ji pozoroval, rozvážně ji studoval a hodnotil, a ona netušila, jak obstála.

To ji vrátilo zpátky do přítomnosti. Maličko prohnula rty a naklonila hlavu k rameni. „Myslím, že jsme se ještě nesetkali, pane.“ Napřáhla k němu ruku.

Tvářil se stále odtažitě, ale odlepil jednu ruku ze stříbrné hlavice hole – kterou z druhé strany místnosti neviděla – a sevřel jí prsty.

Byl to chladný, ale ne neosobní stisk, příliš jistý a pevný na to, aby se na něj dalo zapomenout. Uvnitř jako by se zakymácela, s pohledem stále upřeným do jeho očí vstřebávala ten nečekaný pocit – a slabý, ale nepopíratelný dojem, že váhá, zda ji nechat jít. Plíce se jí na jedinou svíraly, udělala pukrle.

Ty znepokojivé oči se na ni dál upíraly, uklonil se hladce a plynule i navzdory holi. „Slečno Cynsterová, je mi ctí se s vámi seznámit.“ Měl hluboký hlas, jeho tóny se do ní vpily a sevřely ji v objetí, rozpálily jí kůži, v břiše se jí rozlil smyslný žár. Takhle zblízka jako by vyzářoval jakési primární mužské vábení, namířené na ni a jen na ni...

Dobrý bože. Potlačila nutkání zamávat rukama a ochladit si tvář. Místo toho vzala rozum do hrsti a vytáhla mu prsty z dlaně. Pustil ji – ale jistě jenom proto, že sám chtěl. V hlavě se jí rozezvučel poplach, ale nemínila si přiznat, že před ním ztrácí půdu pod nohama. Je to její hrdina, může se tedy směle pustit dál. Stísněně se nadechla a řekla: „Slyšela jsem, že jste se teprve nedávno vrátil do Londýna, pane.“

Přitom se k němu obrátila, odklonila se od skupiny, aby mohli mluvit důvěrněji. Theo tu narážku pochopil a začal se Millinghama vyptávat na jeho nové pozemky.

Vikomt z Debenhamu na ni dále shlížel zpod těžkých víček a hustých černých řas. Po nepatrné pauze odpověděl: „Vrátil jsem se před týdnem. Naše sídlo sice leží hned za hranicemi hrabství Cambridgeshire, ale rodinné záležitosti mě na pár let odvedly z aristokratických kruhů.“

Naklonila hlavu a bez zábran si prohlížela jeho tvář, tázala se očima na to, co se jí sbíralo na jazyku – neomalené a nevyslovitelné...

Prohnul rty, nebyl to úsměv, jen porozumění. „Spravoval jsem panství. Beru své povinnosti velice vážně.“

Navzdory lehkovážnému výrazu a ledabylému tónu věřila, že říká naprostou pravdu. „Chápu tedy dobře, že vaše statky nyní prosperují, takže už na ně nemusíte neustále dohlížet a můžete se vrátit k zábavám, jaké nabízí město?“

Znovu si ji měřil pohledem, jako by těma zvláštníma očima prohlédl přímo skrz její sebejistou, sofistickou společenskou masku. Dábel Cynster, Angličin bratranec, a jeho matka Helena měli světle zelené oči a tíž pronikavý pohled. Debenhamovy oči byly světlejší, proměnlivější, v bledé zeleni bylo přimícháno více světle šedé, a Angelice připadalo, že jeho pohled je i intenzivnější.

„Dalo by se to tak říct,“ připustil nakonec. „Prostá pravda ale je, že jsem se vrátil do Londýna ze stejného důvodu, který vede do plesových sálů aristokracie většinu džentlmenů mého věku a postavení.“

Vykulila oči. „Hledáte si manželku?“ Neslušelo se ptát se tak přímo, ale potřebovala to zjistit.

Znovu prohnul rty, tentokrát trochu víc. „Jistě. Jak jsem řekl, je to ten nejběžnější důvod, pro který se všichni vracíme do města a do společnosti.“

Kvůli návalu v sále od sebe stáli jen kousíček. Při jeho výšce a tom, jak byla malá, k němu vzhlížela a on zase shlížel na ni. Působilo to zvláště blízce, důvěrně... skoro intimně.

Čím déle se mu dívala do očí...

„Angeliko – já věděla, že jste to vy!“

Vytrhla se ze zasnění a otočila se. Z druhé strany skupinky se na ni usmívala Millicent Attenwellová a její sestra Claire se protlačila z druhé strany k Debenhamovi.

„Tedy, máme už červen, ale na společenských událostech je pořád plno, že?“ Claire nasměrovala tázavý pohled k vikomtovi a upejpavě se usmála. „Myslím, že se ještě neznáme, pane.“

Theo se podíval na Angeliku a zasáhl. Představil Millicent a Claire, potom musel podobně posloužit i Julii Quigleyové a Sereně Millsové, kterým neušlo, že děvčata Attenwellova objevila fantasticky pohledného neznámého džentlmena, a přispěchaly k rozšiřujícímu se hloučku.

Angeliku rozptýlení nenadchlo, ale využila tu chvíli, aby si zchladila přehřáté smysly a vzpamatovala se. Debenhamův až příliš pohledný obličej, okouzlující tvář a znepokojivě lákavé tělo ji uchvátily – což pro ni byla novinka. Takové *okouzlení* nikdy dřív nepocítila. A rozhodně se nikdy předtím neutopila v mužově pohledu.

Bezpochyby je to její hrdina, proto na ni tak působí. Ale znepokojovalo ji, jak snadno ji zaujal a vyvedl z míry.

Millicent, Claire, Julia a Serena se ujaly rozhovoru, živě klábosily, rozzářené pohledy znovu a znovu vysílaly k Debenhamovi, očividně doufaly, že ho zaujmou. Reagoval zdvořile, ale jiné odezvy se od něj nedočkaly.

Angelica zalétla pohledem k jeho tváři. V tom okamžiku shlédli, jejich oči se setkaly... a zaklesly se do sebe.

Čas se na chvíli zastavil.

Nadechla se a uhnula pohledem k Julii, která právě líčila nějakou napínavou historku.

Debenham se pohledem zdržel na její tváři ještě o chvíli déle, pak se také obrátil k Julii – a posunul se o krůček blíž k Angelice.

Srdce se v ní zatetelilo a těžce se rozbušilo.

On to taky cítí. Vnímá to pouto mezi námi stejně jako já.

Výborně. Jak to ale využít, kde vzít příležitost k dalšímu zkoumání?

Houslista kdesi v pozadí zkusmo přejel po strunách.

„Konečně!“ Millicent skoro nadskočila nadšením. „Začíná se zase tančit.“ Rozzářenýma očima bezostyšně ponoukala Debenhama, aby ji požádal o tanec.

Než stačila Angelica zareagovat, posunul kupředu hůl a ztěžka se o ni opřel.

Millicent to neušlo. Uvědomila si, že se nesluší nutit džentlmena vysvětlovat zranění, které mu brání tančit. S neztenčeným nadšením nasměrovala vyzývavý pohled k Millinghamovi.

Ten se dovtípil a ujal se její ručky.

I ostatní džentlmeni dostáli své povinnosti a požádali přítomné dámy o tanec. Claire, Julia a Serena se ochotně smířily s tím, že Debenham nebude vířit po uprázdněném prostoru uprostřed salonu, a skupinka se rozptýlila.

Angelica zůstala stát mezi Debenhamem a Theem čelem k Gilesi Ribbenthorpeovi. Theo se na ni usmál, gestem se rozloučil, pokývl mužům a vydal se dál.

Ribbenthorpe, který uměl číst náznaky stejně dobře jako každý jiný muž, přesto povytáhl obočí a s úsměvem se zeptal: „Zatančila byste si, slečno Cynsterová?“

„Děkuji vám za vyzvání, Ribbenthorpe, ale myslím, že tentokrát vynechám. Ale lady Cavendishová by vás jistě moc ráda viděla na tanečním parketu a Jennifer Selkirková –“ pokývla hlavou k mladé brunetě postávající po boku své matky, známé lítice, „– by uvítala vysvobození. Co kdybyste si zahrál na svatého Jiří?“

Ribbenthorpe se obrátil, zaznamenal obě dámy, rozesmál se a s úklonou odkvačil. Angeliku potěšilo, že dal na její návrh a odvede Jennifer na parket.

Konečně se ocitla sama s Debenhamem. Přestala předstírat společenskou zdrženlivost a výmluvně nasměrovala pohled k holi.

Zaváhal, ale vyhověl jí. „Staré zranění z dob, než jsem poprvé přišel do Londýna. Chodit mohu, ale na tanec si netroufnu – aby mě nezradilo koleno.“

Zvedla hlavu a zapátrala mu ve tváři. „Takže jste nikdy netančil?“ Sama tanec milovala, ale má-li být jejím hrdinou...

„Tančil. Před nehodou jsem se to stačil naučit, navštěvoval jsem plesy na venkově. Ale od té doby už ne.“

„Aha.“ Potlačila zklamání a soustředila se na naléhavější záležitosti. „Takže pokud nekroužíte po parketech v klubu Almack nebo jinde, jak vlastně hledáte nevěstu? Vás není snadné přehlédnout – a já, Millicent ani další dámy jsme o vás až do dnešního večera nevěděly. Překvapilo by mě, pokud jste v minulém týdnu navštívil některou významnější společenskou událost.“

Znovu jí upřel pohled do očí, jako by zvažoval, jestli se jí může svěřit.

Zvedla bradu. „Nic neříkejte – věnoval jste se hazardu, nebo jste hýřil s přáteli.“

Ústa se mu prohnula sarkastickým úsměvem. „Bohužel ne. Když to musíte vědět, několik dní jsem právě

strávil úpravou pokojů ve svém londýnském domě a mé první společenské kroky pak směřovaly pochopitelně do klubů. Vzhledem k tomu, že jsem byl tak dlouho mimo město, bylo... nečekané, ale příjemné, že si na mě lidé pořád ještě vzpomínají.“ Po chvilce dodal: „Nato dorazila pozvánka od lady Cavendishové a já usoudil, že nastal čas obhlédnout situaci.“

„Takže jsem vás zastihla na vaší první společenské akci.“

„Přesně tak.“ Slyšel v jejím hlase uspokojení a zapátral jí ve tváři. „Jste na to pyšná?“

„Jistě. V jazyce aristokracie to znamená, že jsem vypálila rybník všem ostatním mladým i starším dámám.“

Shlédl na ni poněkud nevěřícně. „Ne že by vaše přímomst nebyla osvěžující, ale vždycky jste tak otevřená?“

„V zásadě ano. Považuji za ztrátu času zbytečně lpět na společenských omezeních.“

„Vážně? Pak mi snad řeknete – ve vši upřímnosti a bez zbytečného lpění na společenských omezeních –, proč jste přinutila Curtise, aby nás představil.“

Vykulila oči. „To *vy* jste přece sledoval *mě*.“

„Ano?“

Čekala, že to popře. Z jeho výrazu soustředěného dravce se jí úžil dech, ale klidně odpověděla: „A teď se zajímám já o vás.“

„Ach, chápu. Zřejmě to bude nějaká novinka v obvyklých seznamovacích tanečcích.“ Krátce se rozhlédl a pak se vrátil pohledem k její tváři. „Abych se přiznal, nevšiml jsem si, že by i jiné dámy byly takhle smělé.“

Povytáhla obočí. „Ony nejsou já.“

„To jistě ne.“ Ještě chvíli se na ni díval a pak ji vybídl: „Tak mi něco povězte o Angelice Cynsterové.“

„Každý, kdo mě zná, vám řekne, že je mi jednadvacet, ale působím jako pětadvacetiletá. Všeobecně jsem považovaná za nejsebevědomější, nejtvrdohlavější a nejumíněnější ze všech dívek z rodiny Cynsterů, a to žádná z nás není křehká květinka.“

„Zdá se ale, že jste pěkné kvítko.“

Vyzývavě povytáhla obočí a nepopřela to.

Muzika spustila další tanec. Zaváhal. „Pokud chcete tančit, nemyslete si, prosím, že jste zavázána –“

„Nechci.“ Rozhlédla se. Pozornost všech netančících se upírala na parket, na vířící páry. „Vlastně...“ Vzhlédla a zachytila jeho pohled. „Je mi tu docela horko. Možná bychom si mohli zajít na terasu a nadýchat se vzduchu.“

Chvilí neříkal nic. Znovu se jí zdálo, že nad ní v duchu nevěřičně vrtí hlavou. Ale... „Pokud si to přejete, půjdeme.“ Taktně jí nabídl rámě.

Položila mu ruku na rukáv, ucítila pod látkou ocelové svaly a potěšeně se usmála. Lov na jejího hrdinu začal.

S holí ve druhé ruce ji zdvořile provedl otevřenými francouzskými dveřmi, kudy se vycházelo na terasu a do zahrad za ní. Přešla přes práh na dlažbu a s chutí se nadechla vlahého večerního vzduchu. Lehký vánek ji laskal v týle i na hrdle.

Zahrady usedlosti Cavendishů byly staré, stromy vzrostlé a jejich husté koruny stínily schody po obou stranách dlouhé terasy, prohlubovaly noční tmou. Rozhlédla se, zaznamenala několik dalších dvojic, procházejících se ve slabém světle srpku měsíce, a nasměrovala Debenhama na druhou stranu.

Neušlo mu to. Nebránil se, ale když k němu vzhlédla, i ve stínu vycítila jeho nesouhlas, zdůrazněný staženými ústy.

Podivila se. „Copak?“

„Jste vždycky tak... odpusťte mi ten výraz, smělá?“

Zkusila se zatvářít uraženě, ale rty ji neposlouchaly. Podřídil se a pomalu kráčeli po terase, která se táhla po celé délce salonu. „Uvědomuji si, že se pánové rádi ujmou vedení, ale já jsem od přírody netrpělivá a taky přímá. Chci vás poznat lépe a vy chcete poznat mě. To žádá, abychom si popovídali v soukromí, takže –“ mávla rukou k rozlehlé prázdné terase před nimi, „– jsme tady.“

„Sotva jsme si byli představeni, a vy už uspořádáte soukromé dostaveníčko.“ Zněla v tom spíš odevzdanost než stížnost.

„Nevidím důvod ztrácet čas.“ Podívala se významně k širokým oknům salonu. „A věřte mi, není v tom nic ani zdaleka pokoutního. Celý sál na nás jasně vidí.“

„Celý sál, jehož osazenstvo je obráceno k tanečnímu parketu.“ Zavrtěl hlavou. „Máte kuráž. Soucítím s vašimi bratry. Máte dva, vidíte?“

„Ano, Ruperta a Alasdaira – neboli Gabriela a Lucifera, nejste-li na doslech mé matky nebo tet.“

„Překvapuje mě, že tu není ani jeden, nečíhá ve stínu a nechystá se zasáhnout a přitáhnout vám uzdu.“

„Věřte, že být tady, udělají to. Ale poslední dobou mají naštěstí na práci něco lepšího – musí se starat o své ženušky a slepě milovat dětičky.“

„Nicméně mi připadáte jako podnikavá dívka, kterou je třeba neustále hlídat.“

„To je zvláštní, že si to myslíte. Mnoho lidí by s vámi nesouhlasilo. Považují mě za pozoruhodně rozumnou a skrzskrz praktickou ženu – žádnou husičku, jakou by se nějaký mazaný džentlmen pokusil využít.“

„Aha, proto vás tedy zřejmě nikdo nehlídá.“

„Jistě. Je to tím, že působím spíš na pětadvacet, ne na jednadvacet.“

Ohlédl se na terasu. Napodobila ho a zaznamenala dva další páry poblíž dveří.

Pobídl ji: „Říkala jste, že si chcete promluvit. O čem?“

Studovala jeho tvář, vnímala výrazné rysy, ostře řezané linie, které ho jednoznačně řadily do její společenské vrstvy. „Jsem zmatena, že o vás nic nevím, nepamatuji si ani, že bych vás už někdy viděla. Kdy jste byl v Londýně naposled? Podle Thea to bylo před čtyřmi roky.“

„Před pěti. Přišel jsem do města ve dvacátém roce a naposledy jsem se v londýnských plesových sálech objevil v červnu dvacátého čtvrtého. V následujících letech jsem sem zajížděl obchodně, neměl jsem čas chodit do společnosti.“

„Tím se to tedy vysvětluje – já do ní vstoupila až o rok později. Ale možná si vzpomínáte na mé sestry?“

Přikývl. „Ano. Pamatuji se na ně, ale tehdy jsem se o *mladé* dívky nezajímal, spíš jsem se jim vyhýbal. Myslím, že jsem s nimi ani nikdy nemluvil. Nebyli jsme si představeni.“

„Hmm... takže váš návrat do plesových sálů a pátrání po mladých dámách je pro vás zbrusu nová záležitost.“

„Dalo by se to tak říct. A teď mi povězte, jak je to s vámi.“

Dostali se na konec terasy, zastavili se na vršku schodů vedoucích na šterkovou stezku. Angelica vyhlédla do zešerelé zahrady. Světlo z velkých oken salonu sem nedosahovalo, místo, kde teď stáli, zahalovaly temné stíny okolních stromů.

Stáhla mu ruku z rukávu a obrátila se k němu, zády do zahrady. „Copak byste chtěl vědět?“

„Ve společnosti jste očividně jako ryba ve vodě. Trávíte všechnen čas v Londýně?“

Dívala se mu do zastíněné tváře a usmála se. „Coby Cynsterová patřím do kruhů aristokracie celý život, takže se pochopitelně vyznám. Ve městě ale trávím jenom měsíce hlavní společenské sezony a tu a tam měsíc na podzim. Zbytek roku žiji na venkově, buď v Somersetu, kde jsem se narodila, nebo navštěvuji rodinu a přátele.“

„Dáváte přednost venkovu, nebo městu?“

Odmlčela se a zamyslela se nad tím.

Ohlédl se na terasu.

Nepřítomně sledovala jeho pohled a viděla, jak poslední z párů mizí uvnitř.

Soustředil se zase na ni a ona na něj. „Na to není lehké odpovědět. Těší mě pobyt ve městě se všemi jeho zábavami a požitky, ale na venkově mě zaměstnávají zase jiné věci, jiné úkoly. Mám tedy pocit, že bych byla naprosto spokojená, kdybych žila daleko od Londýna.“

Dlouho se jí díval do očí, než shlédl a opřel hůl o sloupkové zábradlí. „Musím uznat,“ začal, a napřímil se, „že se mi jistým způsobem ulevilo.“

„Ulevilo?“ To ji zaujalo. „Proč?“

Čas jako by se podivně a nečekaně zastavil. Postupně v ní rostl zmatek, dala mu ho najevo v pohledu.

„Omlouvám se,“ splynulo mu ze rtů tiše a hladce jako pohlazení.

Zamračila se. „Za co?“

„Za toto.“

Jednou rukou jí zakryl ústa, druhou ji chytil a zvedl. Přitiskl ji k sobě a rychle ji nesl ze schodů a do zahrady.

Ztuhla v naprostém, absolutním šoku, dokud se nedostali do tmy pod stromy.

Pak vybuchla.

Pod jeho dlaní se tlumeně rozječela, kroutila se a bránila, ale byl pevný jako skála a paži, kterou ji k sobě

tiskl, měl jako ze železa. Uvědomila si tu marnost a zničehonic se poddala, ochabla v jeho sevření.

Zastavil se na malé pasece u stezky, cloněné před domem hustým křovím. Spustil ji, až se nohama dotkla šterku. Dál předstírala mdloby a čekala na svou chvíli.

Najednou ji pustil, odlepil jí ruku od úst, ale současně ji otočil, až se zakymácela. Překvapeně zamáchala rukama, divoce zavrávala, snažila se získat rovnováhu. Pátrala pohledem ve tmě – kam to zmizel? –, ustálila se, napřímila a nabrala do plic vzduch, chystala se rozječet –

Na hlavu se jí snesl hedvábný kapesník a pevně se jí stáhl na ústech. Z výkřiku zbylo jen tlumené vypísknutí. Cítila, jak jí uvazuje látku v týle. Škubla sebou, prudce se obrátila a zvedla ruce, aby si roubík strhla.

Pohnul se spolu s ní, chytil ji zezadu za obě ruce a přetáhl jí je kolem těla dolů. Jednou rukou jí nemilosrdně uvěznil zápěstí, držel jí napjaté paže nízko, stál těsně za ní. Chystala se poklesnout v kolenou, když tu jí sevřel paži. „To nedělejte – vymknete si ruku.“

Napjala se a chystala se zase bránit.

„Uklidněte se. I když to tak nevypadá, neublížím vám.“

Reagovala záplavou slov, utlumenou roubíkem. Divoce se kroutila, tahala, snažila se osvobodit, ale marně. Pokusila se ho kopnout, ale byl moc blízko a měla na nohou jen plesové pantoflíčky. Při jeho výšce ho nemohla ani udeřit do tváře hřbetem ruky.

Po celé její snažení stál jako skála a svíral jí paže jako ve svěráku.

Začala supět, svaly na rukou ji rozbolely, vlasy u tváře a na krku zcuchaly. Konečně se zklidnila.

Sklonil hlavu, jeho hlas se k ní linul ze tmy. „Opakuji – neublížím vám. Vysvětlím vám to, ale ne tady

a ne teď. Buďte si jista, že vás potřebuji zdravou, celou a v pořádku. Jsem ten poslední, kdo by vám chtěl ublížit, nebo to dovolil někomu jinému.“

A tohle měl být její hrdina! Zhluboka se nadechla, cítila, jak se jí zvedají prsa. Jedna její část, ta zuřivá, oklamaná, připravená ho zavraždit nebo mu aspoň vyškrábat oči, mu nemínila věřit ani slovo. Ta praktičtější stránka poslouchala spíš tón jeho hlasu než slova a nabádala ji, ať ho aspoň vyslechne.

To, co řekl, myslel vážně.

Zůstala stát a čekala. Pokračoval stejně rozhodně a maličko pánovitě. „Potřebuji si s vámi promluvit mnohem déle. Odnesu vás odsud a uložím do kočáru. Ne, pak vás nepustím – odvezu vás do svého domu. Tam si můžeme promluvit.“

„A-pmm-mmm-pmms-tmm-te?“

Následovalo ticho, než se dovtípil: „Jestli vás potom pustím?“

Přikývla.

Zaváhal a řekl: „To vlastně závisí na vás.“

Pokoušela se vzhlednout dozadu do jeho tváře. Když to nešlo, aspoň se tím směrem výhružně zamračila. „O-co-tmmm-de?“

„Všechno se to brzy dozvíte.“ Zaklonil se a pak ucítila, jak jí odmotává šál z loktů. Proklouzl jí z rukou.

A hned potom se jí měkká látka ovinula kolem zápěstí. Ten zloduch jí svázal ruce vlastním šálem! Nezabránila mu ta pouta pevně utáhnout.

Než se stačila být jen napnout, aby se osvobodila a rozběhla se zpátky k domu, sklonil se a zvedl si ji do náruče.

Zavrtěla se a najednou si uvědomila, jak ji drží, že se prsty jeho jedné ruky ocitly nebezpečně blízko jejímu

ňadru, zatímco prsty druhé ruky se jí skrz hedvábí sukně propalují do stehna. Bude lepší to nezhoršovat. Poddala se, zkusila sebrat rozum do hrsti a uvažovat.

Stezka vedla otevřenou částí zahrady. Ve slabém světle viděla, jak se jí podíval do tváře.

Přimhouřila oči, doufala, že ucítí výhružný pohled, kterým se do něj zabodávala.

Pokud ano, nedal to najevo. „Můj kočár je v postranní uličce.“ Díval se před sebe, sklonil se pod nízkou větví. Měl s ní asi tolik práce, jako by nesl malé děcko. „A jenom abychom si správně porozuměli, neměl jsem v plánu vás dneska večer unést – ten večírek měl být jenom průzkum.“

Znovu k ní shlédl. „Ale když už jste tak dokonale naaranžovala scénu, co jsem měl tedy dělat? Nevyužít toho, nechat vás jít a jen se modlit, aby mi osud dal příště další šanci?“

Takže je to nakonec její vina, že ji unesl?

Vyšel s ní zpod příkrovu stromů a tvář mu pohládilo slabé měsíční světlo.

Přimhouřila oči do škvírek a zpod roubíku procedila skrz zuby: „Thmm-bmmdmmtmm-ltmmvmmt.“

Shlédl na ni. Chvíli si prohlížel její tvář, pak povytáhl obočí a zahleděl se dopředu. „Jistě. To asi budu.“

Stezka končila u dřevěné branky zasazené ve vysoké zahradní zdi. Debenham otevřel západku, rozrazil branku a pronesl ji do uličky, která se táhla kolem domu.

Ve tmě čekal kočár. Na kozlíku zahlédla kočího, dolů seskočil pacholek a hnal se otevřít dveře.

Spoutaná a s roubíkem, obklopená třemi silnými muži si netroufala bránit se nebo se vzpírat a ten padouch Debenham ji vysadil do kočáru. Postavil ji na nohy, krátce promluvil s pacholkem a nastoupil za ní.

Nezbyl jí tak skoro žádný prostor, aby mohla vůbec něco udělat.

Položil jí mohutnou ruku na rameno a zatlačil, až se svezla na koženou lavici. Začichala. Kočár páchl plesnivinou. Je pronajatý? Podívala se na Debenhama, který se posadil naproti ní. Nohy měl tak dlouhé, že se jeho kolena ocitla vedle jejích.

Náhle se sehnul, chytil jí nohy a zvedl je, sklonil ji dozadu na sedadlo. Jejího vzteklého výkřiku si nevšímal a rychle jí svázal kotníky... vlastní vázankou?

„Mmurgh!“ Pokoušela se ho kopnout, ale marně.

„Počkejte.“ Uhladil jí sukně a vstal, nohy jí sklouzly dolů. „Pokud dovolíte, znovu vám svážu ruce, ale vpředu. Jinak by vás čekala dost nepohodlná cesta, než se dostaneme do mého domu.“

Zabodávala se do něj vzteklým pohledem stejně jako předtím, ale zholta zbytečně. Pořád nedovedla pochopit, co se to vlastně děje, jako by se jí mozek při tom nečekaném dění zadrhl. Neuměla si představit, o co tady může jít. Měl přece být její *hrdina*!

Jen stál, hleděl na ni a čekal, zatímco hučela, vrčela a slibovala mu pekelnou pomstu – a nakonec se na sedadle přece jen obrátila, aby se dostal k jejím svázaným rukám.

Sklonil se nad ní. Napjala se, čekala, ale nedal jí možnost osvobodit se a stáhnout roubík. Byl moc velký, paže měl moc dlouhé. Chytil jí ruce, přetáhl je dopředu a svázal ještě pevněji, uvěznil jí prsty v záhybech šálu.

Pff! Jak se z toho má u všech čertů dostat?

Pokud se z toho ovšem dostat chce.

Ta nezbedná myšlenka ji přepadla s tak znepokojivou silou, že ji na chvíli rozptýlila.

Její zloduch zatím stačil sundat z poličky nad hlavou deku, roztřepat ji, pečlivě jí ji obalit kolem ramen... a pak jí zvedl kolena nahoru a uložil ji podélně na sedadlo.

Vyjekla a marně se bránila, zatímco ji nesmlouvavě balil do deky, svázanou a umlčenou, s pažemi u těla, nohama nataženými. „Cco-tmmm-dlitttee?“ Zlostně k němu vzhlížela ze své potupné a naprosto bezmocné pozice.

Stál tam a tyčil se nad ní se skloněnou hlavou, na stísněný prostor v kočáru byl moc vysoký. Pak klidně, tím svým hlubokým, naprosto hříšným hlasem řekl: „Pokud máte v těle kousek pudu sebezáchovy, zůstanete, jak jste. Za chvíli se rozjedete, a jestli se začnete vrtět, skončíte na podlaze. Posílám vás do stáji za mým domem – není to daleko. Dorazím za vámi, jak jen budu moci.“

On ji opouští? „Co-tmm-dll-ttte?“

„Vracím se na večírek. Počkám, než si všimnou, že jste zmizela, a dost lidí uvidí, že jsem pořád tam.“ Ještě chvíli se na ni díval a pak se obrátil k odchodu. „Věřte mi,“ dodal. „Jste naprosto v bezpečí.“

Sestoupil z kočáru a zavřel za sebou dveře.

Napínala uši a slyšela, jak mluví s kočím. Směru, který udal, nerozuměla – měl tak zatraceně plynulý a hluboký hlas –, ale slyšela odpověď kočího.

Ten chlap byl Skot. A z žádného civilizovaného města, například z Edinburghu, ale odněkud ze skotské divočiny.

Je to náhoda?

Po šiji jí projel jakýsi syrový pocit.

Kočár se zahoupal a s rachotem se pomalu rozjel. Myšlenky se jí prudce rozletěly mnoha směry, málem nezaregistrovala, jak zahrnuli na rušnější ulici.

Tmavovlasý, mohutný, šlechtic. *Tvář jako ze žuly a oči jako led.*

Ale to není možné. Ten člověk je *mrtvý*. Zřítíl se z útesu a zahynul. Jeho tělo dosud nenašli, ale...

A Debenham je ve společnosti dobře známý. Není to Skot... a přece znala několik Skotů, kteří mluvili dokonalou angličtinou bez přízvuku.

O Debenhamovi se vědělo, že má ošklivě pochroumané koleno. Nikdo se nezmínil, že ten skotský únosce chodí o holi... ale nechal ji opřenou na terase a ona si nevšimla, že by kulhal, když ji chytil a nesl do kočáru.

A ty jeho oči... neřekla by, že jsou studené, ale dovedla si představit, že kdyby chtěl, dostaly by mrazivý výraz...

Přiškrčeně se nadechla. Nechtělo se jí věřit tomu, co na ni mozek ječel.

Právě byla unesena, nejspíš skotským šlechticem.
Svým hrdinou.

2. KAPITOLA

Kočár se pohupoval, lomozil po dlažebních kostkách. Angelica ležela na sedadle a snažila se vstřebet, co se právě přihodilo. A co se děje dál.

Nabrala vzduch do plic, zadržela ho a horečně zápasila s příkrývkou.

Nepoddala se jenom tak, její uchvatitel konce pevně zastrkal. Kočár zabočil za roh a jeho předpověď se málem vyplnila. Angelica sebou šklubla dozadu a jen tak tak, že se nesvalila ze sedadla.

Vzdala se myšlenek na únik, vydechla, zklidnila se a pokoušela se přemýšlet. Přijít na to, oč tu běží, aby se pak mohla rozhodnout, co si s tím počne.

Unesl ji muž, který nápadně připomíná domněle mrtvého muže, záhadného šlechtice stojícího za únosy jejích starších sester. Nejprve se to přihodilo Heather a několik týdnů poté, co se jí podařilo uniknout, byla přímo z domu St. Ives unesena Eliza. Angelica si zkoušela představit, co asi sestry cítily, když si uvědomily, že jsou zajatkyňe. Otřes, hrůzu, děs, strach – nebo to všechno dohromady?

Probírala se rozbouřenými myšlenkami, ale nalézala jen vztek, nevěřícnost a pod tím vším nastupující pocit zrady. Debenham je její hrdina, a přece ji svázal a odnesl jako balík. Jen to pomyšlení stačilo, aby v ní rostla zlost. Jestli je opravdu tím, kdo vstal z mrtvých, pak za to zaplatí.

Kočár znovu těžkopádně zabočil, světlo pouličních lamp zmizelo, nastoupila tma. Zaklonila hlavu, setřásla

si vlasy z obličeje a vyhlédla okénkem bližších dveří. Kočár zpomalil, zastavil a zapéroval. Snažila se přizpůsobit oči tmě a rozeznala temnou zeď ze starého kamene.

Debenham tvrdil, že jeho dům není daleko. Vzhledem k tomu, jak krátce jeli, mluvil pravdu. A zmínil se, že leží blízko sídla Cavendishů. To stálo hned za rohem Dover Street, takže se musí nacházet jenom pár minut od domova.

Kočí a pacholek zůstali na kozlíku a tiše spolu rozmlouvali. Natahovala uši, ale nerozuměla jim.

Debenham řekl, že ji kočár odveze ke stájím za domem a že ji přijde vyzvednout, jakmile si na večírku všimnou její nepřítomnosti.

Přišla do sídla Cavendishů s matkou Celií, tetou Louise a sestřenicí Henriettou. Při tom návalu v salonu a povaze události pochybovala, že některá z těch tří zaznamená její nepřítomnost, dokud se nebudou chystat k odchodu. Teprve pak ji začnou hledat.

A to znamená, že má nejmíň hodinu na rozhodování, jak se chovat vůči Debenhamovi, až se objeví.

Má se ho bát?

Ať v sobě pátrala jakkoli hluboko, strach nenalézala. Ani během zápasu pod stromy se nebála. Byla otřesená a rozlícená, to ano, ale strach neměla. Její instinkty, které ji až dosud naprosto spolehlivě varovaly před muži s nekalými úmysly, z Debenhama žádnou hrozbu nevyčítily. Hlásily jí pouze něco, co si vyložila jako sexuální zájem.

Vrátila se v myšlenkách ke chvíli, kdy si ho všimla, kdy ji hodnotil pohledem... a zastyděla se. Vyložila si jeho zájem jako osobní, a on ji přitom studoval jako oběť.

Au. Ušklíbala se pod rouбіkem a cítila, jak jí rudnou tváře. *Jak trapné.*

Teď chápala, proč neschvaloval její přímou. Považoval ji za přelétavou, lehkomyšlnou slečinku, která neuvěřitelně hloupě riskuje. Prakticky se mu vrhla do náruče a nalákala ho, aby ji unesl.

Ale to neznamena, že to měl udělat.

Jenže to udělal, a z toho vyplývalo, že je někde něco špatně. Jednala tak směle jedině ze skálopevného přesvědčení, že je jejím hrdinou. Ale nemůže být její hrdina a zároveň únosce! *To není možné. Odmítám se smířit s tím, že je mi souzeno zamilovat se do únosce.* Ne. Buď udělal chybu on, nebo ona.

Nejdřív se rozhodni, jestli se budeš bát. Prošla si v myšlenkách všechno, co jí řekl, srovnala to s poznatky o únosech Heather a Elizy. V obou případech nařídil svým lidem, aby se o zajatkyně svědomitě starali.

Debenham ji několikrát ujistil, že jí nemíní uškodit. Zavřela oči a v duchu si přehrála jeho slova, pečlivě zvažovala tón. Znělo to naprosto upřímně. Ano, sice ji bezohledně přemohl, svázal, odnesl a uložil do kočáru, ale jistě jí nezůstane ani modřinka. Teď sice neměla úplné pohodlí, nic ji však nebolelo a nebylo to ani nijak zvlášť nepříjemné.

Fyzicky ne. Zato duševně... byla celá bez sebe, což se jí ještě nikdy nestalo.

Měla vztek, byla zmatená a zvědavá. Vztek a zvědavost znala, ale zmatek, to pro ni byla novinka. Zmatek neměl místo v jejím světě, který zvládala, organizovala a řídila. Zmatek znamenal nevědění, a ona *vždycky* věděla – co chce, co cítí, jak má její život vypadat.

A za její zmatek může jedině Debenham.

Co když není její hrdina? Zkoušela si namluvit, že se instinkty spletly, že kouzlo Paní selhalo. Náznaky se nějak překroutily nebo narušily. Připomněla si, že ji

nijak nepovzbuzoval – myslela si, že ano, ale to bylo jenom tím, že...

Minuty ubíhaly, Angelica ležela ve tmě a dohadovala se sama se sebou.

Netušila, kolik času uplynulo, než to konečně vzdala jako ztracený případ.

Její instinkty zůstaly nedotčeny, důvěra v Paní a talisman neotřesený. Věděla přesně tolik, jako když zorganizovala své seznámení s Debenhamem. Od té doby se nestalo nic, co by změnilo její neotřesitelné přesvědčení.

On je její hrdina.

A to znamená, že je špatně všechno ostatní.

Dobrá. Stiskla rty pod roubíkem, přimhouřila oči a přikývla. *Takže počkám, dokud nezjistím, o co tady jde, a pak to změním.* Situaci, jeho... Předělá ho, bude-li třeba. *On bude můj hrdina, stůj co stůj.*

Vždycky doufala, že získat vysněného muže pro ni bude výzva. Vypadalo to, že se jí přání vyplní.

Vydechla. *Žádný strach, dokud neobjevím důvod, proč bych se měla bát. Zjistím, co se děje, a z toho vyjdu. Paní a já se přece nemýlíme, takže musí existovat nějaká cesta. Očividně je na mně a v mém nejlepší zájmu, abych ji objevila.*

Debenham řekl, že jí všechno vysvětlí. A až to udělá, chopí se vedení ona.

Dala se do čekání.

Čekala.

A čekala.

Kde k čertu je?

V duchu už si mumlala temné kletby, když tu kočí s pacholkem najednou zmlkli a pak se kočár zhoupl, jak pacholek seskočil. Poslouchala, a přece nepoznala, jestli Debenham přišel, dokud neotevřel dveře kočáru. Na tak velkého muže se pohyboval tiše jako rys.

Nehnutě hleděla na jeho temnou siluetu, která vyplnila skoro celé dveře. „Tt-vmm-tto-tm-mm-v-mm-lo.“

Chvilí se na ni díval, pak nastoupil do kočáru. „Zabralo to víc času, než jsem čekal. Vaše rodina se neměla k odchodu skoro až do konce večírku a pak mě ještě zdržel jeden přítel.“ Vsunul pod ni silné prsty, pak paži a zvedl ji.

Kousala se do jazyku, pořád zabalená jako mumie, a nehýbala se, zatímco s ní manévroval ze dveří.

Vytáhl ji z kočáru a hodil si ji přes rameno.

„Pfff!“ Divoce se kroutila a zabodávala se mu pohledem do rozložitých zad.

Sevřel jí paži kolem nohou, přitiskl si je na hrud'. „Jen klid. Odnesu vás do domu a tam vás rozvážu.“

Ten tón znala. Podobným mluvili její bratři se ženami, které měli svěřeny do ochrany.

Do ochrany?

Zase se v ní probudil vztek.

Cíp deky se jí svezl zezadu na hlavu, ale bokem viděla. Jak Debenham vykročil, zahlédla v přítmí kočího a pacholka.

Debenham se sklonil a pronesl ji brankou ve vysoké kamenné zdi, za níž se ukázala rozlehlá temná zahrada. Rozhlížela se, snažila se zjistit, kde je. Z toho, co viděla, rozhodně nebyla moudrá, ale podle kuchyňské zahrádky, malého ovocného sadu, různých přístaveb, dlážděného dvora za zadními dveřmi, trávníků a keřů táhnoucích se do obou stran to byla jedna ze starých usedlostí, jaké byly stále k nalezení i na nejlepších londýnských adresách.

Pár výhledů na dům jí to potvrdilo. Staré kamenné zdívo, okna, tři patra a další nad zadními zahradami, mohutná silueta rýsující se na nočním nebi.

Pořád se nachází hluboko v srdci aristokracie.

Heather a Eliza byly uneseny přímo z Londýna, ale ani jednu neodvezl tajemný skotský pán osobně. Angelica si byla čím dál jistější, že rozložené rameno, na němž spočívá, patří onomu nepolapitelnému muži.

Těšila se na okamžik, až jí sundá roubík.

Vnesl ji do domu zadními dveřmi. Velká místnost za nimi byla vyhřátá, pohodlná a dobře osvětlená. Jakmile Debenham vešel do světla, zaskřípaly židle, ozvalo se několik výkřiků.

„Dobrotivý nebe! To je ona?“ vyjekl ženský hlas se skotským přízvukem.

„Já myslím, že si to dneska chcete jenom obhlédnout.“ To byl postarší muž, také Skot.

„Hraběčin pokoj je připraven, můj pane.“ To pronesl mnohem kultivovanější hlas, podle Angeliky ne skotský. „Svícen tam hoří. Myslel jsem si, že si budete chtít prohlédnout renovaci.“

„Dobře. Tam si se slečnou Cynsterovou promluvíme.“ Její únosce cosi odevzdal – snad hůl? – a pokračoval dál místností.

Angelica letmo zahlédla tři lidi, zřejmě jeho služebnictvo – úhledně oděnou služku, staršího muže, podle postoje majordoma, a malé, trochu obtloustlé stvoření, od pohledu komorníka, třímajícího dotyčnou hůl. Všichni tři se tvářili překvapeně, ale potěšeně, ba přímo *šťastně*, že si jejich pán přinesl z večerní zábavy unesenou dámu, přehozenou jako balík přes rameno.

Debenham se sehnul do dalších dveří a prošel do chodby za nimi. Místnost pro služebnictvo zůstala vzhledu a Angelica se zamračila. Co se to k čertu děje? Unesl ji, a jeho lidé to považují za štěstí?

Kdyby se pokusila utéct, na jejich pomoc se očividně spoléhat nemůže.

Debenham prošel létacími dveřmi do velké vstupní haly. Viděla krásné obložení, působivé portály z jakubovské éry, klenby a mozaiková okna, ale všechno pokrýval prach a pavučiny, což napovídalo, že dům byl celé roky uzavřen. Debenham dorazil k mohutnému schodišti, zabočil na ně a vydal se nahoru. Vypadalo to, že její váhu ani nevnímá, nesl ji na rameni jako smotaný koberec.

Došel na velké odpočívadlo, zabočil doleva a pustil se po dalším schodišti. Sloupkové zábradlí bylo z tmavého bohatě vyřezávaného dřeva. Všechno, co viděla – stůl na odpočívadle, ozdobná pochodeň vedle něj –, bylo vynikající kvality, ale zastaralé. Dávno vyšlé z módy.

Její únosce vystoupal do prvního patra, zabočil na galerii, zastavil se před jedněmi dveřmi a vešel. Obrátil se, aby je zavřel, což jí umožnilo přejít pohledem po pokoji. Pokud by i přes to, co dosud z domu viděla, pochybovala, pak elegance a nákladný blahobyť tohoto prostředí vytláčily veškeré pochybnosti o Debenhamově bohatství a postavení.

Ta prostorná místnost, osvětlená dvěma stříbrnými svícny, byl dámský salon. Naproti zdobenému mramorovému krbu stálo rozkošné lehátko čalouněné zlatým a slonovinovým hedvábím. Nad krbem viselo veliké zrcadlo rámované ve zlatě a odráželo tapety barvy slonové kosti s drobnými zlatými liliemi. Pod jedním oknem stál mahagonový psací stůl a elegantní křeslo s rovným opěradlem. Naleštěnou podlahu pokrýval obrovský orientální koberec ve zlatých, hnědých a smetanových odstínech.

Dveře ve stěně u krbu byly otevřeny a nabízely pohled do pokoje s mohutnou sloupkovou postelí. Vybavila si komorníkova slova. Tohle jsou hraběčiny prostory. A to znamená, že tu pobývá nebo pobývala hraběnka a že dům nejspíš pořád vlastní nějaký hrabě.

Po obou stranách krbu stála velká křesla ve zlatém sametu. Debenham došel k tomu dál ode dveří, zastavil se a složil ji do něj.

Setřásla si deku z hlavy a skrz vlasy, které jí visely do tváře, se do něj zabodla pohledem.

Stiskl rty. „Ano, já vím, upřímně se omlouvám za své metody, ale mějte se mnou strpení.“

Odpověděla vzteklým výrazem, nic jiného jí nezbývalo.

Zaváhal a pak jí pomalu, opatrně zvedl vlasy, odsunul jí hedvábné prameny z očí a z obličeje. Dotýkal se jí špičkami prstů, jemně se jimi otíral o čelo a tváře a ona se snažila potlačit náhlé chvění.

Stiskl rty ještě víc, uvolnil příkrývku a začal ji rozbalovat. Nasměřovala se, jak bylo třeba, a společnými silami se jim povedlo stáhnout deku. Odhodil ji za křeslo.

Seděla vzpřímená, upírala pohled před sebe, se svázanýma rukama v klíně čekala, až ji zbaví roubíku, pořád pevně utaženého na ústech.

Stanul mezi ní a krbem a shlížel na ni. Nakonec k němu zvedla přimhouřené oči s jasně čitelným varováním.

Bezvýrazně jako vždy studoval její tvář a pak řekl: „Tento dům je velký a stojí na vlastních pozemcích. Budete-li křičet, neuslyší vás nikdo kromě mě a mých lidí. Ale opakuji, nemám v úmyslu vám nijak ublížit, žádným způsobem. Přivezl jsem vás sem, protože si s vámi musím promluvit. V soukromí a dlouze. Musím vám vysvětlit, o co jde.“ Díval se jí do očí. „A proč potřebuji vaši pomoc.“

Ta poslední věta všechno měnila. Přesouvala moc od něj k ní, těch pět slov dělalo z únosce prosebníka. Pátrala mu v očích, ujišťovala se, že to řekl záměrně,

že není typ člověka, který si neuvědomuje následky takového prohlášení. Znovu ji přepadla zvědavost a s ní i mnohem silnější impulsy.

Čekal, až mu dá nějaké znamení. Malinko pokývla hlavou, naznačila ochotu poslouchat. Sáh po uzlu na hedvábném kapesníku a za okamžik už jí stáhl látku z tváře. Chtěla promluvit a zjistila, že má rty a ústa vyprahlé.

„Počkejte.“ Zastrčil si kapesník do kapsy, rozvázal pouta, nechal ji vyvléct ruce ze šálu a přešel ke skříni u zdi pro sklenici vody. „Prosím.“

Odložila šál na opěradlo křesla, oběma rukama se chopila sklenice, zvedla ji... a zarazila se. Hleděla na tekutinu v křišťálové číši a pak zvedla pohled k němu.

Znovu našpulil rty. Vzal od ní sklenku, jedním douškem vypil půlku a vrátil jí ji. „Spokojena?“

Málem se pousmála, ale udržela se a s panovnickým pokývnutím přijala sklenici. Napila se a málem vydechla úlevou.

„Mé nohy.“ Natáhla je. Pořád je měla svázané.

Sklonil se před ní a pustil se do rozvazování uzlu.

Neplánovala říct jako první zrovna tohle, ale zatímco jí odstraňoval pouta, měla aspoň chvíli na to, aby si uspořádala myšlenky. Pokud žádá její pomoc... nedovedla si představit, co by od ní mohl potřebovat. Ale pokud ji unesl kvůli tomu, pak snad není tak vzdálený ideálu hrdiny, jak si myslela.

Po tom, jak se bránila, se uzel utáhl. Zatímco s ním zápasil, mohla si prohlédnout jeho tvář zblízka a lépe osvětlenou než předtím.

Viděla před sebou masku, strnulý a bezvýrazný štít. Ať byl Debenham kdokoli, držel své city, své já pod zámkem, skryté za tím znepokojivě přitažlivým zevnějškem.

Pouta na kotnících povolila. Plynule se zvedl.

„Děkuji vám.“ Držela se zdvořilosti, cítila, že ho to popouzí. Ani zdaleka mu nemínila odpustit, jak s ní nakládal.

Se sklenkou v ruce si v tom měkce čalouněném křesle udělala pohodlí.

Chvíli se na ni díval, pak přešel ke druhému, usedl a plynule se do něj složil.

Znovu se napila a měřila si ho přes okraj sklenky. Vyrostla obklopená mohutnými, impozantními, fyzicky silnými muži, a přece je Debenham všechny zastínil. Byl to nepochybně nejpohlednější mužský, jakého kdy viděla. Nebylo to jenom obličejem, drsně krásným a lemovaným černou hřívou vlasů, která prozrazovala stěží ovládaný temperament – nebylo to ani chladně modelovanými rysy tváře, ani fascinujícíma očima a rty, které ji tak lákaly. Bylo to tím vším dohromady, a k tomu dokonale souměrným tělem, dlouhýma nohama zkušeného jezdce, neuvěřitelně širokými rameny a stejně rozložitou hrudí a mohutnými svaly na pažích. Ruce měl veliké, se silnými prsty, přesto už poznala, že se jimi umí dotýkat jemně. Měla dojem, že si je dobře vědom své síly a je zvyklý ji nasazovat uvážlivě.

Kdyby ji někdy napadlo malovat si v duchu svého hrdinu, nesvedla by to lépe. Seděl v křesle, upíral na ni pohled, tvářil se nečitelně – temný adonis s proměnlivými očima. A patří jí.

Mohla se tedy klidně pustit do toho, co měla v plánu. Vpíjela se mu do očí a zeptala se: „Kdo doopravdy jste?“

Po tváři mu přešel stín, ale odpověděl. „Dominic Lachlan Guisachan, osmý hrabě z Glencrae.“ Vykulila oči. Pátral jí ve tváři. „Vy ten titul znáte?“

„Ne.“ Zamračila se. „Měla bych?“

Pomalou zavrtil hlavou. „Jenom mě to zajímalo.“

„A Debenham?“

„To je jeden z mých vedlejších titulů.“

Zakabonila se ještě víc. „Proč jste vystupoval jako vikomt, ne hrabě?“

„Protože hrabě pochází ze Skotské vysočiny, kdežto vikomt ne.“ Po chvíli pokračoval: „Myslel jsem, že se budu muset vyšším kruhům vyhýbat, než vás najdu. Ale před týdnem jsem se objevil v Londýně a zjistil jsem, že mě společnost pořád považuje za Debenhama. Můj zesnulý otec se z města stáhl před čtyřiceti lety. Společnost na něj zapoměla a na titul také, jeho smrt zde skoro nezaznamenali. Roky, které jsem prožil v Londýně, jsem *byl* Debenham, vystupoval jsem pod anglickým titulem spojeným s panstvím u Peterboroughu. Neviděl jsem důvod hlásit se ke skotskému dědicství ani k hraběcímu titulu – i tak jsem měl co dělat, abych se ubránil dohazovačkám. Díky tomu všemu se o mém původu nevědělo, takže mohu ve společnosti vystupovat jako Debenham. Pokud se budu vyhýbat dalším skotským šlechticům – Perthovi, Dumfriesovi, všem těm, kteří mě znají coby hraběte z Glenrae –, nikoho nenapadne spojovat mě s pokusy o únos vašich sester.“

Hleděla na něj. „Jenom aby bylo jasné – vy jste ten skotský pán? Ten, který stál za těmi odpornými únosy?“

„Jsem to já.“

Nevypadal, že z toho má radost. Považovala za nesmírné riziko, že se s ní setkal na veřejnosti. „Vyhýbat se všem skotským šlechticům... co když vás někdo z nich někde zahlédne, zmíní se o tom a donese se to mé rodině, jak se u takových věcí stává? Skotský šlechtic vaší postavy, pleti a věku – přesně po tom má rodina pátrá.“

„Naštěstí pro mě dává většina skotských šlechticů přednost společnosti v Edinburghu. Pokud se objeví tady, pak rozhodně v jiných kruzích než Cynsterové. Navíc se většina z nich už uchýlila na venkovská sídla na letní hony. Díky tomu jsem tady v naprostém bezpečí a mohl jsem se pustit do honu na vás.“

„A co Breckenridge a Eliza s Jeremym? Všichni tři vás viděli, i když jen z dálky.“

„Vaše sestra Heather s Breckenridgem a Eliza s Jeremym Carlingem jsou čerstvě zasnoubené páry a nyní plešové sály nenavštěvují. Doufal jsem, že se jim při pátrání po vás vyhnu. Považoval jsem to za přijatelné riziko.“

„Ale všichni z naší rodiny znají popis...“ odmlčela se.

„Přesně tak. Vysoký muž mohutné postavy, černovlasý. To ale nestačí vzbudit podezření, zvláště když nemluví se skotským přízvukem a jsem znám coby anglický vikomt.“

„A ta hůl.“ Podívala se na jeho levou nohu. „Vaše zranění je skutečné, nebo je to jen příhodná historka, která podpírá vaši masku?“

Nepovzdychl si nahlas, ale jako by se stalo. „Všechno, co jsem vám dneska večer řekl, byla čistá pravda. Mé původní zranění bylo vážné a dlouhodobé, chodil jsem o holi celý svůj předchozí pobyt v Londýně. Poslední čtyři roky jsem ji nepoužíval, ale nedávno jsem si pochroumal koleno, takže jsem se k ní musel vrátit, aspoň při návštěvách společnosti. Takže je pravda, že netančím. A ta hůl vlastně jen posiluje všeobecné přesvědčení, že jsem Debenham, který se vrátil.“ Dodal: „Ani vy jste neměla podezření. Kdy jste si to uvědomila?“

„Když jsem uslyšela přízvuk vašeho kočího.“ Dívala se na něj a pak se zeptala: „Mám jednu podstatnou otázku. Jak to, že nejste mrtvý?“

Čelil jejímu pohledu, zamračil se. „Proč byste si měla myslet, že jsem zemřel?“

„Možná proto, že jste spadl z vysokánského útesu, když jste zachraňoval Elizu a Jeremyho před Scropem.“

Zachmuření se rozplynulo. „Spadl jsem na skalní římsu o pár metrů níž. Scrope ji minul. To on se zabil, ne já.“ Instinktivně si přejel rukou po levém stehnu. Uvědomil si to a zarazil se. „Právě ten pád oživil mé staré zranění.“ Temná obočí se zas stáhla k sobě. „Ale jestliže dole pod útesem leželo jenom jedno tělo –“

„Těla – vlastně tělo – sebrali honáci dobytka a ti se zatím nenašli. Takže nikdo spojený s rodinou neví, že zahynul jen jeden člověk, ne dva.“

„Vaše rodina mě tedy považuje za mrtvého.“ Znovu se jí zahleděl do tváře. „A proto vás také nehlídala.“

„Mrtví lidé nikoho neohrožují. Jistě, mé zmizení zase všechny vzbouří.“ Napila se a dodala: „A nakonec se ti honáci najdou a rodina si uvědomí, že jste pořád velice živý.“

„A bude mě chtít dopadnout.“

„To přinejmenším. Nicméně pořád nevědí, kdo jste.“ Nechala uplynout chvíli, pak povytáhla obočí. „Takže proč jsem tady?“ Rozhodila rukama kolem sebe. „Řekl jste, že mi to vysvětlíte.“

Vpíjel se jí do očí, měla pocit, že si pořádá myšlenky. Po chvilce se ozval: „Mohl bych to vysvětlit celé, ale zabralo by to hodiny, a pro dnešek večer vám bude stačit –“

„Ne.“

Překvapeně zamrkal. „Prosím?“

„Ne.“ Zaťala zuby. „Ne, nespokojím se s polovičním vysvětlením. Nebo ještě menším!“ Máchla rukou. „Právě jste mě *unesl ze společenské události*, abyste si se mnou

mohl promluvit ,v soukromí a dlouze'. Beru vás tedy za slovo a nemyslete si, že to odbudete.“

Tvář mu ztuhla. Nemohla si být jistá, ale zdálo se jí, že se slabě začervenala.

Dívala se mu do očí, čelila zřetelné moci – té pradáv-
né aristokratické moci –, která z něj vyzařovala. Znovu
si připomněla, že je to muž její třídy, zvyklý vládnout
stejně jako jeho předkové.

„Na jednadvacetileté stvoření jste dost panovačná.“

Věnovala mu falešně sladký úsměv. „Jistě. A pokud
se nemýlím, říkal jste, že potřebujete mou pomoc.“

Rozhostilo se ticho. Už věděla, jak prudce dokáže
reagovat, ale stejně jako jiní mohutní, silní a inteligent-
ní muži, které znala, se dokázal také naprosto zklidnit,
a dělal to často.

Byl to trik, ale na ni nezabíral. Teď věděla, kdo je,
oceňovala, čeho je schopen, ale nemínila se nechat za-
strašit. Zabořená v křesle čelila jeho pohledu a směle
přerušila ticho: „Navrhovala bych, vážený pane hrabě,
abyste začal na samotném začátku. To našemu rozho-
voru velice prospěje.“

Pořádně se nadechl. „Od začátku? V tom případě...
co víte o životě své matky v měsících předtím, než se
vdala?“

Zamrkala. „Tam začíná vaše historka?“

Dominic Guisachan, osmý hrabě z Glencrae, přikývl.
Taktak držel temperament na uzdě. Na tento rozhovor
se netěšil, a vzhledem k tomu, že jeho oběť ani zdaleka
nepřipomínala rozmazenou, zhýčkanou princezničku
z lepší společnosti, jakou si představoval, měl čím dál
silnější tušení, že se mu ta zkušenost nebude líbit. An-
gelica Cynsterová možná je rozmazená a zhýčkaná, ale
je také jízlivá, chytrá, všímavější a bystřejší, než by mu

bylo milé. Začínal mít podezření, že má páteř z kalené oceli. Vzepřela se mu. Nevzpomínal si, kdy to naposledy někdo udělal... kromě matky.

Když na něj jen nechápavě hleděla a neříkala nic, začal zuby a zkusil to jinak: „Co víte o okolnostech svatby svých rodičů?“

Mezi dokonalými oblouky obočí se objevila vráska. „Utekli spolu a vzali se ve vesnici Gretna Green.“ Zamrkala. „Proto jste tam odvezl Heather?“

„Ano a ne.“ Mávl rukou. „O tom až později. Myslím, že to chcete slyšet od začátku?“

„Ano, jistě.“ Znovu mu pánovitě pokynula. „Spusťte, nebo tady budeme celou noc.“

Stejně tady tu noc nejspíš stráví... „Víte, proč rodiče utekli?“

„Ano. Matčini rodiče jí domluvili sňatek s jistým šlechticem – nějakým starým hrabětem –, ale matka se zamilovala do otce. Její rodiče dávali přednost hraběti před čtvrtým synem vévody a nutili ji ke svatbě. Proto s otcem utekla a vzali se nad kovadlinou v Gretna Green.“

„Znáte jméno hraběte, kterého si vaše matka odmítla vzít?“

Vráska mezi obočím se objevila znovu. „Chcete mi říct, že to byl hrabě z Glenrae. Váš otec?“

Přikývl.

„A...?“

„Jak jsem se myslím už zmínil, nečekal jsem, že vás dnes unesu, takže jsem si nepřipravil žádné úhledné vysvětlení.“ Když neodpověděla, jen mu nehnutě hleděla do očí, potlačil podráždění a začal. „Mortimer Guisachan, sedmý hrabě z Glenrae, měl něco přes čtyřicet let, když potkal Celií Hammondovou, mladou anglickou krásku.